

Κωστής Νάγιας

Το Ποτάμι και ο πολιτικός Σταύρος Θεοδωράκης είναι γέννημα μηχανορραφιών και δολοπλοκιών ανάμεσα στους καναλάρχες και τα αστικά επιτελεία που σχεδιάζουν την αντιδραστικότερη αναδιάταξη του καταρρέοντος κομματικού τους συστήματος. Ο ίδιος είναι ένας κοινός εκμεταλλευτής της ανθρώπινης αδυναμίας. Της φυσιολογικής συμπάθειας που αποκτά μέσω των δημοσιογραφικών εκπομπών κάθε τηλεπαρουσιαστής καθώς γλιστρά απρόκλητος στα σπίτια.

Οι πολιτικές του θέσεις είναι επιτηδευμένα θολές. Ένα μεθοδευμένα ασαφές συντηρητικό κείμενο για να δικαιολογήσει τη στήριξη της ουσίας της μνημονιακής πολιτικής δίχως όμως να φαίνεται και κραγμένος υποστηρικτής.

Θεωρεί αυτονόητη την πλήρη αποπληρωμή του χρέους. «Αν και οι πληρωμές τοκοχρεολυσίων δεν είναι ιδιαίτερος υψηλός μέχρι το 2021, (δικαιολογεί το άρμεγμα της χώρας) πιστεύουμε ότι είναι ρεαλιστικό να επιτύχουμε περαιτέρω μείωση των επιτοκίων από τις χώρες τις ΕΕ, καθώς και μία περαιτέρω μετακύληση της αποπληρωμής και χαμηλότερες πληρωμές τόκων» σημειώνει για το χρέος στο πρόγραμμα. «...Για να το πούμε συνοπτικά, συνεχίζει, για εμάς το στοίχημα για τη μείωση του χρέους (που συνήθως μετριέται ως λόγος προς το ΑΕΠ) είναι η αύξηση της παραγωγής και η μείωση της ανεργίας, η αύξηση δηλαδή του παρονομαστή». Πλήρωνε δηλαδή ελληνικό Λαό και δούλευε για να μικραίνει το κλάσμα, το ποσοστό χρέους επί του ΑΕΠ.

Υιοθετεί την άποψη του νεοφιλελευθερισμού για το «κράτος στρατηγείο» στοχεύοντας σε «ένα κράτος μικρό αλλά όχι αδύναμο».

Κριτικάροντας κυρίως την προχειρότητα σύνταξης των μνημονιακών εξοντωτικών μέτρων πιέζει για ...σοβαρότερα μνημόνια: «Κατ αρχήν δεν υπάρχει μονομερώς ένα μνημόνιο. Υπάρχει μία δανειακή σύμβαση στην οποία επισυνάπτεται ένα πρόγραμμα οικονομικών αλλαγών(sic), δυστυχώς (θλίψη) καταρτισμένο βιαστικά και χωρίς να ληφθούν υπ' όψιν

κάποιες ιδιαιτερότητες».

Χρησιμοποιεί την ανεργία ως μέσο πίεσης για περισσότερη χρηματοδότηση των επιχειρήσεων μέσω μάλιστα των μνημονιακών μηχανισμών αναμασώντας τα ήδη τεκταινόμενα:

«Σήμερα οι επιχειρήσεις πνίγονται και η ανεργία καλπάζει επειδή οι τράπεζες δεν μπορούν, και σε κάποιο βαθμό δε θέλουν, να δώσουν περισσότερα δάνεια. Η ΕΕ μπορεί να βοηθήσει σε αυτό, είτε με τη δημιουργία ενός ειδικού μηχανισμού χρηματοδότησης απευθείας σε επιχειρήσεις, είτε παρέχοντας ρευστότητα στις ελληνικές τράπεζες με ειδικές ρήτρες για να κατευθυνθούν τα λεφτά στην πραγματική οικονομία και όχι σε ημέτερους». Για δε την ανεργία «Η μόνη πραγματική λύση για την ανεργία είναι να ξαναπάρει μπροστά ο ιδιωτικός τομέας, και όποιοι πολιτικοί το κρύβουν αυτό, κοροϊδεύουν». Αποκρύπτει πως υπάρχουν κράτη με υψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης και υψηλή ανεργία, τσιμουδιά για το χρόνο εργασίας, την κάλυψη των πραγματικών κενών των δημοσίων υπηρεσιών κοινωνικού χαρακτήρα που χτυπιούνται βάνουσα.

Για το φορολογικό σύστημα όταν γενικολογεί προτείνει «Οι ισχυρότεροι οικονομικά στους οποίους η χώρα δίνει την ευκαιρία να συσσωρεύσουν πλούτο, οφείλουν να δίνουν αναλογικά περισσότερα στην κοινωνία. Όταν όμως μιλά συγκεκριμένα αποκαλύπτεται: «Χαμηλή φορολόγηση των αδιανέμητων κερδών (π.χ. 15%) ως αντίτιμο για τις υπηρεσίες που απολαμβάνουν τα νομικά πρόσωπα από το κράτος (π.χ. υπηρεσίες δικαιοσύνης, ασφαλείας κ.λπ.). Όλα τα εισοδήματα σε μια φορολογική κλίμακα. »

Για την άμεση ανακούφιση αυτών που έπληξε περισσότερο η κρίση «διεκδικεί» «Σχολικά γεύματα σε όλα τα δημοτικά σχολεία για όλους τους μαθητές. Από εντελώς δωρεάν έως 50 ευρώ το μήνα, ανάλογα με το εισόδημα της οικογένειας». Η πρόταση συνοδεύεται από στοιχεία παιδοψυχολογίας: «Η γενίκευση των σχολικών γευμάτων σε ολόκληρη τη χώρα είναι επένδυση στο ανθρώπινο κεφάλαιο. Θα εμποδίσει την κρίση να αφήσει μόνιμες πληγές στα σημερινά παιδιά». Το μενού συμπληρώνεται με «Κουπόνι σε όλες τις οικογένειες με παιδιά ηλικίας 2-5 ετών, εξαργυρώσιμο σε πιστοποιημένους βρεφονηπιακούς σταθμούς (δημοτικούς ή ιδιωτικούς). Έτσι δημιουργούνται θέσεις απασχόλησης και επιτρέπει σε γυναίκες και άντρες γονείς να ψάξουν για δουλειά.»

Για να μην παρεξηγηθεί για αριστερισμό, τονίζει πως δεν θέλει να γκρεμίσει το παλιό πολιτικό σύστημα αλλά να το αλλάξει. Και προτείνει ένα μίγμα αντιδραστικών και λαϊκίστικων ανάλαφρων θέσεων όπως «Να περιορίσουμε τις αποσπάσεις δημόσιων

υπαλλήλων στα κομματικά γραφεία. Να μειώσουμε τους βουλευτές σε 200. Να μειώσουμε τις διακοπές της Βουλής. Να κάνουμε ακόμη πιο αυστηρό το πλαίσιο για τις προεκλογικές εκστρατείες».

Δίπλα στον καμουφλαρισμένο αρχηγοκεντρισμό και τη θολούρα θέσεων προστίθεται ο καιροσκοπισμός και ο πολυσυλλεκτισμός δίχως όρια. Έτοιμο να παίξει το ρόλο συγκολλητικής ουσίας για πολύχρωμες συμμαχικές κυβερνήσεις εθνικής σωτηρίας ή να στηρίξει οποιαδήποτε αστική πολιτική δύναμη προτείνει «λύσεις» για τη σταθερότητα του συστήματος και την πορεία της χώρας εντός ΕΕ μαζεύει τη Δράση (ιδρύθηκε το 2009 από τους Στ. Μάνο, Β. Κοντογιαννόπουλο, Γ. Μπουτάρη) το Θ. Σκυλακάκη, τ. ευρωβουλευτή της ΝΔ και δεξί χέρι της Μπακογιάννη, αλλά και το Λυκούδη, τον Ψαριανό, τον Τατσόπουλο.

Το θολό το Ποτάμι όλα τα παρασύρει στην κατεβασιά του.

«Ανεμομαζώματα, διαβολοσκορπίσματα» λέει ο Λαός, καθώς με αυτά η εικόνα του σακιδίου και της βέσπας πλήττεται ανεπανόρθωτα. Ακυρώνεται το φρέσκο και το διαφορετικό από την κατεστημένη πολιτική (την οποία υπηρετεί ήδη). Ο ίδιος ο Θεοδωράκης γνωρίζει πως η κολλητική ουσία είναι το πρώτο πράγμα που ξύνουν και πετούν όταν η προκατ κατασκευή δώσει τη θέση της σε μόνιμο πλέον οικοδόμημα. Αυτό το γνωρίζει. Γι αυτό και «ότι σήμερα αρπάξουμε και ότι ρίξουμε στο σακίδιο». Αύριο ...έχει ο καναλάρχης μου.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 11.1.2015